

щават: „В Гърция са ПРЕПИСВАЛИ КНИГИТЕ НА РЪКА поради липсата на типографии“ [740], с. 106. Колко от тези ръкописни книги, изработени през XV–XIX в., после са били обявени за „антични“?

Ето едно сведение, което ясно показва липсата на сигурна научна основа в самата идея за така нареченото палеографско датиране, тоест – датиране по „стила на почерка“. Оказа се, че „разкошните гръцки кодекси с текстове на антични автори се създадени по поръчка на хуманисти и колекционери-меценати“ [740], с. 109. Повтаряме въпроса: колко такива средновековни кодекси после са били обявени за „много древни“?

Впрочем можем да предположим по какъв начин са открити подобни късни ръкописи от книгопечатната епоха, представяни за „антични“. Достатъчно е да сравним грешките в РЪКОПИСНИЯ текст с грешките в ПЕЧАТНИТЕ издания. Знае се, че преписвачите обикновено са повтаряли и печатните грешки.

Основите на Скалигеровата хронология са установени чрез анализ на ПИСМЕНИ ИЗТОЧНИЦИ. Повторният анализ на това датиране, който не е под натиска на априорните хипотези за древността на документите, разкрива, както виждаме, сериозни противоречия.